

# VIETNAM-SOLIDARITET

MÅJ 1969

3. ÅRGANG

NUMMER 3



ikke  
al-  
misse-  
men  
soli-  
dari-  
tet



vietnam-  
indsamlingen

## VIETNAM-SOLIDARITET

Det er vakkert at vi i Skandinavia har samlet inn så store beløp til humanitær hjelp for det spanske folk; det påstås at vi i godmildhet er blandt de ledende i Europa. Men la oss ikke bli stolte over det; skamfullhet er den beste følelsen når det gjelder Spania, det er hvileløshet i skam.

I disse dager sendes en rekke ambulanser sydover til Barcelona; la oss huske at ambulansene skal brukes *etter* at bombene er falt. Likkister er det også, rett betenkt, bruk for ved en slik situasjon. *Likkister til Spania!* det er den humanitære hjelps siste, konsekvente parole.

La oss istedenfor reise folkekravot: luftvernkanoner til Barcelona. Muligens er det imot den humanisme som elsker nederlaget, men det er vel også menneskelighet i å si: det har vært nok blod, nok lik for vår medfølelse, og nu må vi reddo noen levende.

Nordahl Grieg 1938.

På forsiden af dette nummer bringer vi et billede af den øverstkommanderende for FNL's væbnede styrker.

# DANSK HJEMMEVÆRNSMAND : FINSKYTTE ? FNL-PARTISAN : SNIGSKYTTE?

Nedenstående citat stammer fra Tidsskrift For Det Danske Hjemmевærn, Nr. 3, 1969:

## FINSKYTTER/SNIGSKYTTER

Jeg er et par gange blevet spurgt om forskellen på finskytter og snigskytter og om der også er forskel på disse bevæbning.

Jeg vil nok mene at forskellen kan være større eller mindre, men at ordet finskytte er opfundet for ligesom at hæve professionen op i et pænere leje. Smag lidt på ordene: FINSKYTTE - det er en god skytte med fine karakteregenskaber. SNIGSKYTTE, derimod, det lyder som en lusket fyr, der ikke undslår sig for at skyde folk ned bagfra, sandsynligvis med ureglementeret våben, i ureglementeret påklædning og uden at advare fjenden først, så han også får lejlighed til at trække blank.

De finskytter, der uddannes i Hjemmевærnet, er alle skytter med fine karakteregenskaber - derom er der ingen tvivl. Hvad man derimod kan

have sine tvivl om er, at kompagnierne udnytter sine finskytter på den bedst mulige måde. Det er vanskeligt at anvende finskytter under øvelser, idet de enkelte skud, skytten afgiver, drukner i den almindelige larm. Faktisk burde der ved øvelserne være en kampdommer ved hver finskytte, således at træffere i nøglepersonel omgående indgik i øvelsesbilledet.

Finskytterne kan føle, at deres indsats og uddannelse ikke rigtigt værdsættes efter fortjeneste, fordi den i fredstid er vanskelig at måle. Indsatsen under krig er imidlertid uvurderlig og jeg appellerer derfor til finskytterne om stadig at holde såvel skydeuddannelsen som terrænbenyttelsen ved lige - vi kan ikke undvære dem og vi har i Hjemmевærnet en potentiel fordel i finskytterne, som ikke findes i noget andet værn.

De her luskede snigskytter derimod - er vi for fine til at anvende dem? Lad os se på det i næste artikel.

Hviid 6601

## UDHÆNGSSKABET

27. april retsagen og undersøgelsesarbejdet i forbindelse hermed har bragt mange lærerige aspekter frem. Et af dem skal fremdrages her. Det er formentlig kendt fra dagspressen, at en række pressefotografer blev forhindret i at udføre deres arbejde af politiet. De klagede gennem Journalistforbundet og modtog det sædvanlige standard svar. Men to pressefotografer færdedes uhindret bag alle politiets afspærringer - også dem umiddelbart foran ambassaden. Blandt demonstranter var de begge kendte: den ene som free-lance fotograf for Berlingske tidende - den anden som "venligsindet". Når vi hævder "venligsindet" beror det på følgende kendsgerninger:

Første gang vor pressefotograf og en af vore kilder mødte hinanden var i Moskva til 7. novemberfestlighederne i 1967. Han deltog i samme selskabsrejse som provokatøren Erik Bøje Larsen (se Information maj 1968). De kendte tilsyneladende ikke hinanden. Vor ven udgav sig som free-lance fotograf for "Dansk arbejdsmands- og speci-arbejderforbunds" blad. Efter Moskva-turen begyndte vor ven at komme på Rådhuskroen i København. Han tilmeldte sig "Vietnamkonferencen" i Vestberlin i feb. 1968, men tog ikke med alligevel. Afrejsen fra Hovedbanegården dækkede han for Ekstrabladet efter eget udsagn. Den 9. april 1968 sendte han en revolutionær organisation en anmodning

# PÅ VEJ TIL POLITISTATEN

anklage mod Dellinger, Seale m.fl. for sammensværgelse.

Til trods for at undersøgelserne i forbindelse med urolighederne i Chicago sidste sommer under Demokraternes partikonvent fastslog, at politiet var ansvarlig for uroen, har en distriktsdomstol i Illinois anklaget en række ledende vietnamdemonstranter for sammensværgelse mod lov og orden. Otte mennesker er blevet anklaget for at have benyttet offentlige samferdselsmidler, telefonopringninger, taler, artikler m.m. til at opfordre til opstand. Anklagerens materiale er en tydelig påmindelse om, at USA har taget endnu et skridt hen imod politistaten. Vietnam-Solidaritetsbeskriv i sidste nummer de hårde domme, der har ramt en række soldater fra Presidio-fængslet, tusinder af andre modstandere af krigen i Vietnam er fængslet, Black Panther Party er udsat for daglige arrestationer.

Dellingers kommentar til retsagen: "beslutningen om at anklage os betyder et ildevarslenende vendepunkt i Nixon-administrationen. Den "nye"

Nixon har kastet masken og har vist at han stadig er den samme. Vort svar vil være at kæmpe endnu hårdere for at bringe krigen i Vietnam til ophør og arbejde for befrielsen af vore sorte brødre og alle andre amerikanere, der er ofre for det nuværende økonomiske og politiske system.....

Politiopstanden i Chicago gav os en forsmag på den vold, som daglig rammer det vietnamesiske folk og de farvede i dette land. Anklagerne mod os er kun en lille forsmag på de politirepressalier, der er blevet rettet mod den sorte frihedsbevægelse, og den undertrykkelse som militæret har rettet mod et stigende antal soldater, som er modstandere af krigen i Vietnam. Forsøget på at fange Bobby Seale er særlig modbydeligt - et tydeligt skridt hen imod en sammensværgelse for at knuse Black Panther Party....."

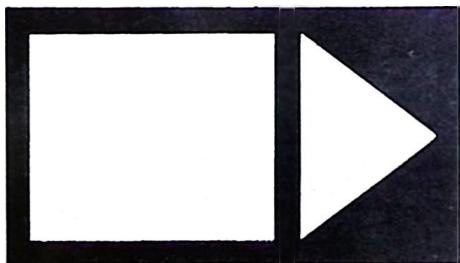
"Aktiemarkedet rystedes i forrige uge af rapporter om vietnamesiske fredsfølere."

The Oregonian, 26/12 1965.

om optagelse med henvisning til, at han bl.a. "under deltagelse i demonstrationer" havde lært medlemmer at kende og "herunder bl.a. fået jeres adresse" og "fattet interesse for den (organisationen) og vil herved gerne søge optagelse",

For BT -sagde han- dækkede han demonstrationen foran den vesttyske ambassade i påsken 1968. Den 27. april stod han i Ryegade og formelig samlede portrætter af bekendte ansigter i demonstrationstoget. Og under slaget var han selvfølgelig meget fotograferende. Men som sagt også bag politikæderne. I begyndelsen af maj 1968 udkom første nummer af REFLEX. Som bladets fotograf stod anført Mogens Brandtoft. Vor gamle meddemonstrant, portrætter og medlemsansøgeren af 9. april.

Kort efter - under pinsemarchen - stod han igen og samlede portrætter. Han fotograferede simpelt hen række efter række af demonstranter indtil han blev genkendt og bortjaget. Brandtoft! Hvor er dine billeder havnet? Nogle har vi set i Reflex, men hvor er alle nærbillederne?



## KOMITE NYT

De Danske Vietnamkomiteer har i den forløbne måned afholdt to store møder, der begge både indholdsmæssigt og økonomisk blev en succes.

Den 26. april, på årsdagen for 27. april-demonstrationen, afholdt Vietnamkomiteerne i samarbejde med Demokratiske Jurister et møde i Grundtvigshus under titlen "En demokratisk politistat". Mødet overværedes af 600-700 mennesker, der fulgte de mange emner og indslag, der strakte sig fra kl 16 til henad 2 om natten.

Mødet beskæftigede sig indgående med samfundsstrukturen i det kapitalistiske Danmark med særlig vægt på den herskende klasses magtapparat: politi og domstole. Her blev alle de episoder trukket frem, der klart viser, at det danske samfund i princippet ikke adskiller sig fra de samfund hvor statsmagten ikke slører sig i demokratiske attituder. Startende med det manglende retsopgør efter besættelsen og modstandsbevægelsens akcept af samarbejde med folk, der direkte eller indirekte havde tjent tyskerne, bevægede mødet sig frem til situationen idag, hvor Danmarks herskere

tjener et nyt herrefolk og lader den nye modstand slå ned af de samme politilakajer, der villigt arresterede danske modstandsfolk. Kartotekerne og NATO blev draget frem, og vi hørte hvordan NATO i en krisesituation umiddelbart kan overtage kommandoen over danske skibe og søfolk i såvel dansk som udenlandsk farvand. Mon det ikke var på tide at se lidt på sådanne danske nødlove?

Gennem fremdragelsen af mange konkrete eksempler, var mødet en vigtig inspirationskilde for deltagerne, der nok for de flestes vedkommende ikke havde nogen større tillid til dansk retsvæsen, men ofte har bygget dette mere på fornemmelse end på konkret viden. Overskuddet ved entreindtægten, godt 3.000 kr. går til Vietnam-Indsamlingen.

### NÅR DE NU SELV SIGER DET

"Amerika er blevet en militaristisk og aggressiv nation."

General David M. Shoup, tidligere US Marine Commandant.



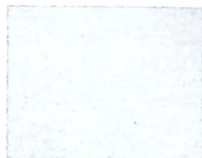
Mogens Brandtoft bag politikæden foran den amerikanske ambassade den 27. april 1968.



Slaget er begyndt. Brandtoft fotografere bag den politikæde, der går mod Lille Triangel, men foran kæden ved ambassaden.

"Jeg har set kunstens og arkitekturens mesterværker, jeg har set solen stå op over Mont Blanc, men det smukkeste syn mine øjne har skuet er mit lands flag i fremmede lande."

Lyndon B. Johnson i Washington  
Post den 9/5 - 1965.



## "EN BORGERKRIGSMANØVRE"

Umiddelbart op til vort store møde i Grundtvigshus den 26. april "En demokratisk politistat" havde en at Vietnamkomiteernes forskergrupper i samarbejde med Politisk Revy lavet et fire-sidet indlæg til Politisk Revy om baggrunden for, at vi kalder politiindsatsen den 27. april 1968 for en borgerkrigsmånevne. Foruden en minuties gennem-

gang af selve manøvren, som vi også kan drage erfaringer af, er der oplysning om politiets og efterretningstjenestens opbygning. Fire store tryksider med mange store fotografier og kort. Et mindre antal af disse særtryk sælges fra Vietnamkomiteernes kontor, Schacksgade 8 kld ved indsendelse af 1,50 kr i frimærker.



Brandtoft er igen kommet bag den sidste afspærring. (i forgrunden

samme scene som vi omtalte i sidste nummer af Vietnam-Solidaritet)



## Hvad der skete efter den 27. april.

Demonstrationen foran den amerikanske ambassade den 27. april 1968 blev en afgørende begivenhed for Vietnambevægelsen i Danmark. Ved denne lejlighed kastede den demokratiske statsmagt masken og viste politistatens hæslige åsyn. Nedslagtningen af demonstranterne foran ambassaden er med fuld ret blevet kaldt en borgerkrigsmanøvre, fordi den 1) var politisk dikteret for at standse demonstrationernes vækst og slagkraft og 2) fordi politiet og dets hjælpekorps ved denne lejlighed afprøvede hvordan folkelige opstande skal bekæmpes. At dansk retsvæsen, personificeret i den ynkelige dommer Riisbjørn, fjælligt tjener magthaverne og anklager demonstranterne, kan vist ikke undre nogen.

Men den 27. april kom til at betyde mere end en afsløring af den borgerlige statsmagt - efter 27. april, og med denne som påskud, skilte en fløj af Vietnambevægelsen sig ud og gav sig til at rette voldsomme angreb mod Vietnamkomiteerne.

Lige siden Vietnambevægelsens spæde start i 1965 havde der været en

latent spænding mellem to stadig tydeligere markerede fløje inden for bevægelsen. På den ene side stod en gruppe bestående af det etablerede venstre, kulturradikale, pacifister og humanister, der så Vietnamkrigen som et isoleret fænomen og hvis mål strategisk som taktisk var udtrykt i parolen "fred i Vietnam". Denne gruppe ønskede at appellere til folks medfølelse med det lidende Vietnam og på denne baggrund kanalisere deres harme ind i kravet om FRED.

På den anden side stod en gruppe, hovedsagelig bestående af aktivister, for hvem den politiske solidaritet var det centrale. Denne gruppe ønskede at vise vietnamkrigen som en logisk konsekvens af det imperialistiske system og på denne måde fremholde det politiske perspektiv i kampen. Fordi denne gruppe bestod af den aktive del af Vietnambevægelsen, var det den der kom til at præge bevægelsens udvikling. Efter demonstrationen den 21. okt. 1967, hvor 20.000 mennesker havde marcheret under parolerne "USA UD AF VIETNAM" og "BEMÆRK DEN AMERIKANSKE IMPERIALISME"



Mogens Brandtoft samler portrætter af pinsemarchdeltagerne. Kort efter blev han bortjaget (uden korporlig overlast). De sidste forlyden-

der om vor ven går ud på, at han dukkede op på Politiken i kølvandet på Torben von Rath - og forsvandt derfra samtidig med ham.

stod Vietnambevægelsen uhyre stærkt og den politiske bevidstliggørelse fortsatte. En konsekvent kamp mod USA-imperialismen måtte nødvendigvis føre til et modsætningsforhold til statsmagten, da Danmark er totalt integreret i det imperialistiske system. Denne indenrigspolitiske-udvikling forskrækkede statsmagten og det etablerede venstre i lige grad. Vietnambevægelsen udgjorde en højst reel fare for begge parter arbejdsro. De politiske partier oplevede her en bevægelse, som de ikke kunne styre - en udenomsparlamentarisk bevægelse, der truede med at afsløre deres egen reformisme. Det etablerede venstre, støttet af "humanisterne" i Vietnambevægelsen, krævede at bevægelsens krav skulle være USA ud af Vietnam og "Stand's bombardementerne" - på denne måde ville konflikten igen blive isoleret til et lille land i det fjerne Asien.

På denne baggrund må situationen den 27. april ses. Det var ikke en homogen og enig bevægelse, der blev ramt af de knippelsvingende betjente, men en bevægelse hvor den ene part kun lurede på en chance for at skabe et brud. Og de fik deres chance. Uden rysten i stemmen erklærede de, at det var demonstranterne, der havde fremprovokeret balladen, at flertallet i Vietnamkomiteerne ikke længere kæmpede for Vietnams, men havde udviklet sig til en samling ballademagere, hvis hovedformål var at bekæmpe kapitalismen i Danmark.

Som betingelse for at deltage i Pinsemarchen, krævede den "humanistiske" fløj, at marchledelsen udsendte en løbeseddel, hvori man erklærede demonstrationen for mislykket, hvis der opstod uro og opfordrede til "at isolere provokatorerne". Dette forslag kunne kun opfattes som en provokation mod vietnam-aktivisterne (og ville have virket sådan) og blev afvist. I stedet enedes man gennem politiske diskussioner om, at det ville være politisk forkert ved denne lejlighed at angribe ambassaden. Demonstrationen forløb som bekendt i ro.

Efteråret 1968 prægedes af lange og bitre diskussioner mellem de

to fløje og det udadvendte arbejde hæmmedes katastrofalt. Indledningen af forhandlingerne i Paris, og den stagnation dette medførte, gjorde, at et flertal i komiteerne krævede, at der blev afholdt en landskonference for at afgøre Vietnambevægelsens fremtid og vedtage et politisk arbejdsgrundlag. Dette skete som bekendt den 8/12 1968, hvor et stort flertal af komiteer vedtog at "Vietnamkomiteerne ser det som sin hovedopgave at styrke solidariteten med det kæmpende vietnamsiske folk, hvis kamp vi anser for at være afgørende i det anti-imperialistiske opgør. Det politiske grundlag for vor solidaritet er 4 og 5 punkterklæringerne samt erkendelsen af Vietnamkrigens karakter som et led i USA's forsøg på at undertvinge den tredje verden."

Mindretallet udvandrede og dannede organisationen Frit Vietnam, hvis hovedkrav et at få den danske regering til at sige "Stand's bombardementerne" og at yde støtte til den humanitære indsamling Vietnam 69.

Det er klart at en splittet Vietnambevægelse ikke kan være nogen fordel for solidaritetsarbejdet i Danmark. Dette er De Danske Vietnamkomiteers ledelse meget vel klar over og mulighederne for et samarbejde er blevet nøje analyseret. Mange har ment, at det der skiller os, blot er et spørgsmål om taktik. Dersom det var det, var det vor pligt overfor vore vietnamsiske kammerater at søge at forene bevægelsen igen på et fælles arbejdsgrundlag. Men splittelsen er IKKE et taktisk spørgsmål, men et spørgsmål om en vidt forskellig strategi. Det er en ting vi må se i øjnene og vurdere samarbejdsmulighederne ud fra dette.

Frit Vietnam nægter stadig at sætte Vietnamkrigen ind i sin politiske sammenhæng og forklare HVORFOR USA fører krig i Vietnam. Frit Vietnam lægger hele vægten på at ændre den danske regerings holdning til USA.

Vietnamkomiteerne ser det stadig som sin hovedopgave at forklare

## NÆSTE FASE I SYDAFRIKA - DEN VÆBNEDE KAMP BEGYNDER.

Siden Sharpeville-massakren i 1960 har der gang på gang været forlydender om, at den væbnede kamp mod det fascistiske styre i Sydafrika var begyndt. Men hver gang har disse meddelelser vist sig at være forhastede. De store anti-apartheid-organisationer ANC (Den Afrikanske Nationalkongres) og PAC (Den Panafrikanske Kongres) har udtrykt deres støtte til sabotage og væbnet kamp, men det er stort set blevet ved intentionerne.

Ifølge Scrape Ntshona fra de sydafrikanske Unity Movement skyldes dette, at ANC og PAC er reformistiske organisationer, der lægger hovedvægten på en afskaffelse af apartheidsystemet, altså en forbedring af det imperialistiske system i stedet for en revolutionær kamp imod systemet. Desuden er disse organisationer stærkest i byerne, mens langt hovedparten af Sydafrikas farvede befolkning bor i de underudviklede landdistrikter.

hvorfor krigen føres og vise hvordan den samme imperialismen fører krige overalt i den tredje verden. At de to, tre mange Vietnam er skabt. Vi erkender, at den danske regering er et led i det imperialistiske system, og lægger derfor hovedvægten på den direkte kamp mod imperialismen.

Dybest set ønsker Frit Vietnam-linien blot at mildne og forbedre det imperialistiske system, mens Komiteer ønsker at bekæmpe det og sprænge det. Men betyder det ikke, at vi glemmer Vietnam for den anti-imperialistiske kamp? Nej, Vietnam er det sted hvor konfrontationen idag er hårdest og tydeligst, med Vietnams eksempel som udgangspunkt og som mål ønsker vi at afsløre imperialismen og vise, at den fjende der står i Vietnam også er vor fjende og at den bedste hjælp vi kan yde Vietnam, er at bekæmpe den fælles fjende.

Unity Movement of South Africa (UMSA) er en fæderation af en lang række politiske, faglige og regionale organisationer under Det Socialistiske Partis ledelse. Organisationen blev stiftet i trediveerne og førte i de første år en målbevidst uddannelseskampagne for at højne det politiske niveau i landdistrikterne. I løbet af de senere år har UMSA antaget en kompromisløs revolutionær holdning og organisationen står bag en lang række væbnede opstande i KZ-områderne for den farvede befolkning, de såkaldte Bantustans.

Ifølge Scrape Ntshona er situationen i Sydafrika nu moden til at den væbnede kamp kan begynde. Denne kamp rettes ikke mod apartheidsystemet, men mod selve den imperialistiske basis. UMSA er ikke en racial organisation, og mange hvide kammerater deltager i kampen mod det fascistiske styre og den kapitalistiske opbygning.

For øjeblikket uddanner UMSA guerillasoldater i venligtsindede lande (man har gode forbindelser med Cuba og Kina). Disse soldater sendes tilbage til Sydafrika med våben. Det eneste der for øjeblikket sinker den væbnede kamp i at udvikle sig er mangel på penge til rejserne frem og tilbage til træningslejrene. Hver gang der kan indsamles 5.000 kr kan endnu en guerillasoldat vende tilbage til Sydafrika og instruere andre i våbenbrug.

Et arbejdsudvalg er nedsat for at undersøge mulighederne for en indsamling til fordel for UMSA her i landet. Nærmere oplysninger om UMSA og om det støttearbejde, vi kan udføre her i landet til fordel for det bevidst anti-imperialistiske arbejde, denne organisation står bag, kan fås ved henvendelse til Arne Herløv Petersen, Jærgergade 14, 2200 Kbh. N.

# VOKSENDE MODSTANDSKAMP I SYDKOREA.

Under dække af FN indledte USA i 1950 sin væbnede aggression mod det koreanske folk. Landet blev delt, og Sydkorea blev besat af USA, som indsatte en berygtet marionet-regering. Siden da har den amerikanske imperialisme varetaget sine interesser i denne del af landet. De demokratiske rettigheder blev trampet under føde af den korrupte marionetregering med brutal terror. Det koreanske folk blev tvunget til at deltage i USA's udryddelseskrig mod det vietnamesiske folk. Fra Sydkorea foretager USA til stadighed provokationer mod folkene i hele Sydøstasien indbefattet Nordkorea. Opbringningen af det amerikanske spionskib Pueblo i nordkoreansk farvand og den seneste nedskydning af et amerikansk spionfly over nordkoreansk territorium er de tydeligste beviser for den stadig voksende provokation mod Nordkorea.

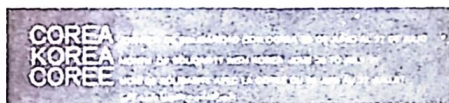
Det koreanske folk affinder sig imidlertid ikke med disse tilstande. De betragter FN som det instrument, som USA benytter sig af ved undertrykkelsen og besættelsen af landet. Koreaspørgsmålet er et internt koreansk anliggende, som kun kan løses af det koreanske folk og ikke af USA eller FN.

Modstanden i det koreanske folk vokser stadig. Fra spontane protester er modstanden nu gået over i organiseret væbnet guerillakrig mod de amerikanske besættelsestropper og deres marionetregering. Allerede i sidste halvdel af 1967 udførte sydkoreanske partisaner 120 overraskelsesangreb og uskadeliggjorde 476 soldater fra amerikanernes og marionetregeringens styrker. Fra 1968 har partisanerne foretaget overraskelsesangreb i alle sydkoreanske provinser og de har tilføjet fjendens tropper store tab. I flere tilfælde er det lykkedes de sydkoreanske partisaner at føre den væbnede kamp ind i Seul's gader. I provinsen Kyang Sang erobrede partisanerne en mindre by og holdt den besat et døgn samtidig med, at de uddelte revolutionært propaganda-materiale, penge og fødevarer, som de havde erobret fra marionetregeringens tropper.

Den brutale undertrykkelse af al opposition i Sydkorea har medført, at store kredse af befolkningen nu aktivt støtter partisanerne, hvis våben for størstedelens vedkommende er erobret fra marionetregeringens og de amerikanske tropper.

Partisanerne er fast besluttet på at føre kampen til den endelige sejr, til den kunstige deling af Korea er afsluttet, marionetregeringen er styrtet og den amerikanske aggression mod det koreanske folk er ophørt.

N. Lohman.



Yderligere oplysninger om kampen i Korea kan fås gennem Dansk/Koreansk forening v/ Carsten Pedersen, Valbøjsalle 119 C. 2610 Rødovre.

# VIETNAMBEVÆGELSEN I SVERIGE.

I Sverige opstod Vietnambevægelsen som en udvikling af Clarte og Kampagnen mod Atomvåben i vinteren og foråret 1964-65. Allerede tidligt udskildte der sig to linier: en borgerlig pacifistisk og en revolutionær for støtte til FNL. Den ideologiske kamp som opstod mellem disse linier karakteriserede Vietnamarbejdet i hele 1965. De karv, der blev stillet af "støt FNL linien" var enkle og rigtige, og den bedst mulige måde at skabe en så bred støtte til FNL som muligt viste sig at være skabelsen af en enhedsfront omkring parolerne "USA ud af Vietnam" og "støt FNL". Da ingen af de eksisterende organisationer støttede vore paroler, gik vi direkte ud til folket, en arbejdsform som siden har karakteriseret Vietnambevægelsen. Vi begyndte fra et nulpunkt, måtte tro på vore egne resourcer og lære ikke at være afhængige af hjælp udefra.

Den umiddelbare opgave var at begynde et informationsarbejde, at forklare Vietnamkrigen som folkets krig for national befrielse i kamp mod USA-imperialismen og dens marionetter i Saigon. Som et middel i dette oplysningsarbejde skabtes "Vietnambulletin" som udkom første gang i maj 1965. Dette første nummer kom i 500 eksemplarer. Det vigtigste skridt i sølidaritetsarbejdet for Vietnams folk var, ved siden af udgivelsen af Vietnambulletin, oprettelsen af Vietnamindsamlingen. Indsamlingen startede den 1. okt. 1965. Den 1. maj 1968 passerede indsamlingen 1 million kroner og inden længe vil den passere de to millioner.

De Forenede FNL-grupper (DFFG) voksede altså frem i kamp mod den pacifistiske linie som var mest fremherskende i Demokratisk Ungdom, Sveriges Kommunistiske Parti og Kampagnen mod Atomvåben. Disse organisationer så ikke stiltiende på FNL-gruppernes fremgang. Det første splittelsesforsøg kom i efteråret 1965 med dannelsen af "Svenska Vietnamkommittén". Det andet store forsøg på at splitte den fremvoksende

vietnambevægelse iscenesattes i foråret 1966 ved dannelsen af den såkaldte "Nationalindsamling for Vietnam". Initiativtagerne til denne indsamling, hvis målsætning var "humanitær hjælp" til "Vietnam" uden at skelne mellem angriberen og de angrebne, var de ledende pacifister som stod bag Svenska Vietnamkommittén. Opfordringen til dannelse af Nationalindsamlingen var underskrevet af alle partiledere, af toprepræsentanter for stor-kapitalen, af fagforeningsbyråkratiet og kirken. SKP stod for det aktive arbejde som udførtes for Nationalindsamlingen.

Det svenske folk gennemskuede imidlertid det forrædderi som lå bag dette forsøg på at forvandle solidaritetsarbejdet for Vietnam til et spørgsmål om "humanitær" og "upolitisk" hjælp til Vietnams "krigshærgede" folk. Nationalindsamlingen opnåede aldrig nogen folkelig støtte, men døde en stille død. Målet for dens tilsynkekomst, nemlig en splittelse af støtten til den eksisterende Vietnamindsamling, mislykkedes totalt.

1966 viste en folkelig mobilisering til fordel for Vietnams folk. Demonstrationer og andre aktioner rettede opmærksomheden mod USA's aggressionskrig i Vietnam og det vietnamesiske folks heltemodige forsvars- og befrielseskamp. En begyndende spredning af Vietnamarbejdet fra Stockholm til resten af landet fandt ligeledes sted i 1966. I de fleste større byer dannedes der FNL-grupper. Det betyder at såvel udbredelsen af Vietnambulletin og indsamlingsarbejdet udvikledes kraftigt. Som eksempel kan nævnes: i sidste kvartal af 1965 indsamledes 34.000 kr. I samme periode året efter indsamledes 80.000 kr.

En milepæl i Vietnambevægelsens udvikling var dannelsen af en form for brede "fra sag til sag" frontkampagner for massedemonstrationer for FNL og det vietnamesiske folks retfærdige kamp. Således gennemførtes den 26. marts 1966 en "Vietnamdag" forskellige steder i landet,

og denne Vietnamdag fortsattes med den første Vietnamuge i okt. 1966. Gennem lokalgruppernes arbejde, gennem Vietnamindsamlingen og Vietnambulletin havde vi opbygget en organisation som gjorde det muligt for os selv at lede disse massedemonstrationer. Det fik stor betydning for det fortsatte arbejde, at vi kunne handle ud fra egne organisatoriske ressourcer. I disse frontkampagner deltog mange forskellige organisationer.

De landsomfattende Vietnamkampagner og den ideologiske kamp mod den pacifistiske linie (først og fremmest Nationalindsamlingen) førte FNL-grupperne sammen og ledte til dannelsen af De Forenede FNL grupper i april 1966. I begyndelsen var DFFG blot et kontaktorgan, som efterhånden konsolideredes gennem konferencer med repræsentanter fra alle lokalgrupper rundt om i landet. Dannelsen af FNL-kontoret i Stockholm spillede en vigtig rolle i denne udvikling. Vi fik herigennem vores egen trykmaskine og distributionscentral for vort propagandamateriale. Studiearbejdet i FNL-grupperne førte til at de to oprindelige paroler udvidedes med parolen "Bekæmp USA-imperialismen". Hermed var DFFG's tre paroler fastslået: USA ud af Vietnam, Støt FNL og Bekæmp USA-imperialismen.

I 1967 gennemførtes en række aktioner rettet mod USA-imperialisternes krig. Direkte aktioner under parolen "Bekæmp USA-imperialismen" blev gennemført. Karakteristisk for disse aktioner var, at de rettedes mod USA's forskellige repræsentationer i Sverige, som ambassaden, konsulatet, handelscentret, officielle USA-repræsentanter osv., og at de gennemførtes med en beslutomhed og kraft som aldrig tidligere. Den svenske regering med statsminister Erlander, udenrigsministeren og justitsministeren fordømte gang på gang vore aktioner. Demonstranter mishandlede brutalt og domstolene idømte såvel fængselsstraf som store bøder. Ved demonstrationen i Stockholm den 20. dec. 1968, på FNL's 7-årsdag, og regeringens beslutning om at slå den ned

med hensynsløs politibrutalitet, opstod også spørgsmålet om demonstrationsretten. Arbejdet for fri ret til opinionsdannelselse og demonstration er derfor en vigtig opgave vi har stillet os i DFFG.

Stadig flere FNL-grupper opstår i 1967. Bredden i Vietnamarbejdet bliver større og basisaktiviteten vokser meget hurtigt. Vietnambulletin nr 5/67 udkom således i 50.000 eksemplarer! Indsamlingsresultatet for sidste kvartal af 67 var 240.000 kr! Antallet af mennesker, der deltog i demonstrationer i Vietnamugen var 12.000, hvilket var en 4-dobling i forhold til Ugen i 1966.

I sin stræben efter at nedbryde den svenske Vietnambevægelse under DFFG's ledelse dannede den besejrede pacifistgruppe i oktober 1967 "Svenska Kommittén för Vietnam" og i januar 1968 valgte professor Gunnar Myrdal til dens formand. Den nye komite, ligesom dens forgænger "Svenska Vietnamkommittén", optræder uden nogen som helst egen basis. I starten støttedes den af forskellige pacifistiske og religiøse grupper. Men samtidig med at Gunnar Myrdal blev dens formand, forvandlede den til en socialdemokratisk administreret støtteorganisation, der mere eller mindre blev indlemmet i det socialdemokratiske partiapparat.

DFFG's arbejde i 1968 prægedes af striden med den såkaldte "rebellie" og den efterfølgende "enhedsfrontsdiskussion" samt af tilstrømningen af nye FNL-grupper. De såkaldte rebeller var en gruppering som opstod i universitetsbyerne, Malmö, Lund, Stockholm og Upsala i foråret og sommeren 1968.

Rebellerne, eller rødgardisterne som de selv kaldte sig, hentede deres ideer fra Godtfred Appels "Kommunistisk Orientering" i Danmark. Gennem deres undermineringsarbejde lykkedes det dem at sabotere alt organiseret vietnamarbejde i de nævnte byer i forårs- og sommermånederne 1968. En skarp ideologisk kamp mod denne gruppe begyndte, og DFFG's første kongres i juni fastslog, at deres linie ikke var for-

enelig med et ærligt solidaritetsarbejde. Kongressen indebar et kraftigt slag mod rebellerne.

Rebelstriden resulterede i at der rundt om i grupperne førtes en kraftig diskussion om enhedsfronten og dens karakter. I løbet af efteråret gennemførtes studiekredse og diskussioner om dette emne over hele landet.

Et meget vigtigt trin i DFFG's udvikling var det emne som blev taget op under Vietnamugen i november 1968. Ugen gennemførtes med emnet "afsløring af samarbejdet mellem USA og Sovjet". Emnet udarbejdedes under intensive diskussioner efter Sovjets okkupation af Tjeckoslovakiet i august. Dette emne viste sig at dele vane-  
dene mellem det vietnamesiske folks virkelige venner og USA-imperialismens medløbere i Sverige. Således nægtede f.eks. VPK og VUF's ledelse at fordømme USA-imperialismen og Sovjetregeringens samarbejdspolitik. Disse organisationer bekæmpede Vietnamugen nogen steder.

Det er før nævnt at massetilgangen af FNL-grupper kendetegnede DFFG i 1968. Ved den konstituerende kongres i august 1967 var der 20

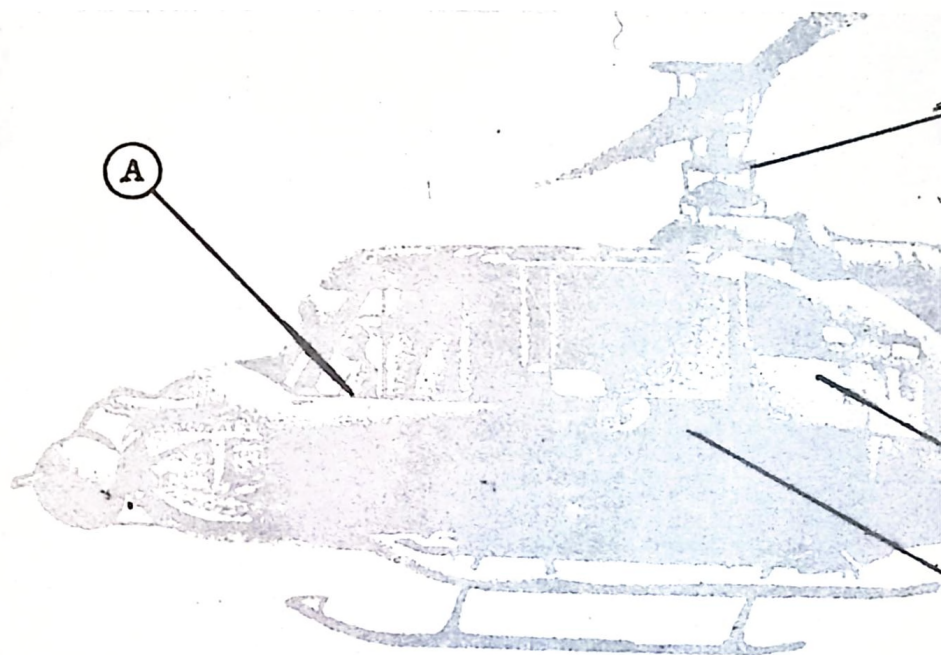
aktive FNL-grupper, ved årskiftet 1967/68 var tallet ca. 40 og ved årskiftet 1968/69 ca. 80. Denne vækst har medført at spørgsmålet om DFFG's organisationsstruktur er blevet aktuelt. Kongressen i 1968 besluttede at inddеле landet i 12 regioner, for på denne måde at forstærke kontakten og samhörigheden mellem grupperne i samme område, samt lette kontakten til DFFG's centrale organer. Her har DFFG's interne blad "FNL i Sverige" en vigtig funktion.

DFFG's anden kongres skal afholdes den 20-22 juni i Stockholm. Året der er gået har været fyldt med intensiv virksomhed på forskellige områder. Kongressen har til opgave at vurdere og tage stilling til en række vigtige spørgsmål. USA-imperialisternes fortsatte og forstærkede aggressionskrig mod Syd-Vietnams folk, udvidelsen af krigen til de øvrige lande i Sydøstasien, fortiden især Laos og Thailand, gør at solidaritetsarbejdet yderligere må intensiveres. Kongressens hovedopgave bliver at lægge retningslinier for hvordan dette skal ske.

Harald Holst  
sekr. i DFFG'S  
ledelse.



# HVORDAN KÆMPER BEFRIELESBEV

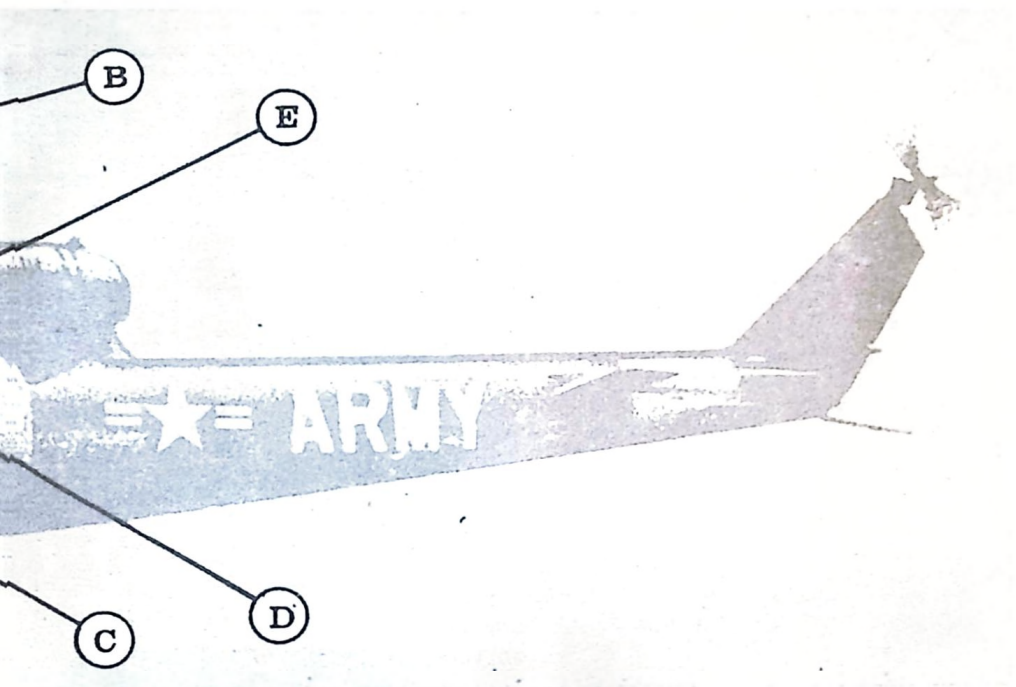


Billedet viser den amerikanske UH-1 Iroquois (Huey) helikopter. Den anvendes af imperialisterne i deres omfattende modrevolutionære krig som ambulance, til troppe- eller forsyningstransport og til direkte kampindsats. I sidste fald er den bevæbnet med enten 48 stk 2,75 tommer raketter eller en 40 mm granatkaster eller 4 stk 7,62 kaliber maskingeværer. Besætningen er på to mand og helikopteren kan evt. medbringe syv kampudrustede soldater.

De opererer ofte i store sværme som jager- eller jagerbomberbeskyttere.

Befrielsesbevægelsernes svar på UH-1 angrebene er afhængig af mange faktorer. Små partisanenheder "siver" bort takket være informationer og høj mobilitet. Mere veludrustede enheder vælger ofte at tage kampen op. I så fald udnyttes terrænet mest muligt. I bjergrigt terræn søger man at komme op over den forventede landingsplads. I flade jungleområder overvåges de forventede landingspladser fra udkanten af junglen. For at undgå angreb fra fly åbnes der ikke ild, før helikoptrene er tæt på. Men før de lander, for soldaterne springer ud før helikoptrene rører jorden.

# GELSERNE I DEN TREDIE VERDEN.



Ilden koncentrerer sig om UH-1's mest sårbare steder

- a) kabinen
- b) rotorerne
- c) dørene
- d) flanken
- e) motoren



I Vietnam og Laos bekæmpes den meget effektivt med anti-luftskyts.

# TRAN VAN HUE'S BESØG I DANMARK.

Tran Van Hue, der er vicedirektør for FNL's informationskontor i Stockholm, opholdt sig fire dage i Danmark. Han havde møde med repræsentanter for de politiske partier på Christiansborg. Han mødte repræsentanter for dansk kulturliv og forhandlede med danske læger om deres muligheder for at hjælpe Vietnam. Naturligvis førte han også forhandlinger med De Danske Vietnamkomiteers ledelse, med Vietnam-Solidaritets redaktion, med de ansvarlige for kontoret m.m. Under disse samtaler orienterede Tran Van Hue om den aktuelle situation i Vietnam, man drøftede vietnamarbejdet i Danmark og den splittelse,

der er opstået ved dannelsen af Frit Vietnam. Tran Van Hue beklagede denne splittelse og opfordrede os til nøje at overveje, hvorvidt striden grundede i en forskellig strategi eller blot var et spørgsmål om taktik. Det måtte være afgørende for en evt. genforening eller snævert samarbejde. Det var hans indtryk, at vietnamarbejdet havde udviklet sig positivt siden hans sidste besøg i dec. 1968, især var han glad for den bevægelse og bevidsthed, der er ved at opstå i ungdommen, og som han havde fået et godt billede af gennem samtaler med studenteraktivister, SAGA-demonstranter m.fl.

## ANTI-IMPERIALISTISK SEMINAR

I dagene 10-11 maj afholdt de Danske Vietnamkomiteer et anti-imperialistisk seminar, hvori der deltog repræsentanter fra forskellige anti-imperialistiske grupperinger. Selv om det voldte store vanskelig-

heder at finde et fælles udgangspunkt for den anti-imperialistiske opposition, lykkedes det dog at blive enige om et oplæg, der kan danne grundlag for en videreudvikling af debatten.

## ØK KÆMPER FOR FRED !

Citat fra tale af ØK's forstедirektør Mogens Pagh:

"Efter vor mening bør international handel, såvidt overhovedet muligt, være hævet over politik, og jeg vil endda gå et skridt videre og tilføje, at selv om vi som et kommercielt foretagende naturligvis har som fornemste opgave at tjene penge til vore aktionærer, så tillader vi os alligevel at have den opfattelse, at vi samtidig gør gavn ved - gennem fremme af det internationale handelssamkvem - at hjælpe med til at nedbryde politiske skranke mellem landene, og vi håber dermed at være med til at yde et vist bidrag til international forståelse. Selv om mange herhjemme ikke synes at ville tillægge forretningsmanden særlig ædle følelser og motiver, er vort virke iblandt en vis portion idealisme - som gør glæden ved at arbejde dobbelt stor. Vi handler på kryds og tværs af landegrænserne og de forskellige

ideologier."



ØK's hovedkvarter i Bangkok (Thailand). En garant for Dansk imperialism i Sydostasien.

# VOLD : ET POLITISK REDSKAB.

Den retsag, der har efterfulgt 27. april demonstrationen sidste år er ikke noget isoleret fænomen. Overalt i den vestlige verden foregår der for tiden tilsvarende sager. Vietnam-Solidaritet har derfor fundet det væsentligt at bringe nogle uddrag fra en rapport, der er udarbejdet i forbindelse med den undersøgelse som Johnson beordrede af voldsproblematikken i USA. Rapporten er senere blevet fjernet fra kommissionens beretning, men er blevet overladt til pressen af dens formand Professor Jerome Skolnick.

Rapporten tager sit udgangspunkt ved ved at fastslå tre kendsgerninger:

1. Der har været forholdsvis lidt vold i forbindelse med demonstrationer.
2. Det er ofte vanskeligt at fastslå, hvem der er ansvarlig for volden. Gruppens undersøgelser peger på, at autoriteterne må bære hovedansvaret.
3. Massedemonstrationer må, hvad enten deres udgangspunkt er voldeligt eller ej, analyseres i forhold til kriserne i samfundet.

## VOLD I ALMINDELIGHED.

Resultaterne af vore undersøgelser peger på, at demonstrationer er en væsentlig politisk udtryksmåde, - at voldelige sammenstød ikke sædvanligvis er planlagt, men fremkaldes af modsigelsen mellem demonstranterne og de ansvarlige myndigheder, - og at forsøg på at forebygge voldelige sammenstød uden at tage væsentlige politiske ændringer i betragtning er ligegyldige og snarere må betragtes som forsvar for det nuværende system.

- a. For det første er begrebet vold et udflydende begreb, hvis betydning fastsættes i den politiske proces. Handlinger, der klassificeres som voldelige - og lige så vigtigt, de der ikke gør det, afhænger af, hvem der udarbejder udtalelsen, og hvem der har den største magt til at viderebringe og genhæmtrumfe sine udtalel-

ser. På linie hermed er der en tendens til at betragte vold som et kendetegn for de individer og grupper, der vil ændre tingenes tilstand, snarere end som et kendetegn for dem, der undertrykker dem. Visse befolkningsgrupper betragter idag alle arter af demonstrationer som voldelige handlinger.

b. For det andet henfører begrebet vold altid til brud på nogle ordensbegreber, men orden er ligesom vold et politisk fastslået begreb. Brud på "ordenen" betragtes som den mest kritiske tilstand i samfundet. Vi har imidlertid fundet frem til, at dette er en meget tvivlsom forudsætning. Mindre dramatisk, men lige så ødelæggende processer kan meget let findes i de mere rutineprægede forsøg på at "ordne" den sociale situation. I virkeligheden bliver mange flere mennesker dræbt eller såret, fordi samfundet ikke bygger sikre motorveje, biler eller maskiner, end der gør under oprør og demonstrationer. Og som den seneste af senatorerne Kennedy påpegede: ligegyldigheden, inaktiviteten og den langsomme forarmelse som plager den fattige del af befolkningen.



gen er langt mere ødelæggende end natlige bomber. Høj spedbørnsdelighed, stigningen i sygdomstilfælde, som kunne hindres, men som uafbrudt fortsættes gennem diskriminationen, kræver en langt større tabsliste end den civile ulydighed. For slet ikke at nævne militære eventyr i udlandet.

c. For det tredje. Selv i følge denne definition er vold ikke altid forbudt eller fordømt i det amerikanske samfund. I almindelighed støtter det amerikanske samfund den vold, der ledes gennem de officielle kanaler, samtidig med at man fordømmer aktioner, der ikke støtter den officielle fremgangsmåde, som voldelige. Hvis en neger sætter ild til en vietnamesisk hytte, er han en værdifuld borger, hvis han gør det samme med en amerikansk købmandsbutik, er han en farlig kriminel.

d. For det fjerde er beslutningen om at bruge vold eller undlade det i forsøget på at kontrollere demonstrationer, en politisk beslutning.

e. For det femte, næsten alle demonstrationsdeltagere ser deres anklagepunkter som en integreret del af den eksisterende magtstruktur.

De betragter deres aktivitet som en politisk aktivitet. På et direkte eller symbolsk plan er den rettet mod en ændring af systemet.

#### VOLDEN I DET AMERIKANSKE SAMFUND

Myten om den fredelige udvikling (af immigrantgrupper og andre utilfredse grupperinger) skal lægge grunden til en accept af det bestående samfund og autorisere undertrykkelsen af protester. Den skal også tjene til at skjule den officielle volds rolle i opretholdelsen af det nuværende system.

#### TROVÆRDIGHEDSKLØFTEN UDLØSER MODSÆTNINGEN.

På ethvert tidspunkt har flertallet erklæret sig rede til at genoptage støtten til regeringen, hvis visse vigtige spørgsmål blev tilfredsstillende besvaret. Den følelse af uretfærdighed og fremmedgørelse, der i stigende grad har karakteriseret fredsbevægelsen, hører nøje sammen med mangelen på sådanne svar.



Demonstranter, der havde læst Geneveaftalerne af 1954 udtrykte overraskelse over præsident Johnsons beskrivelse af den amerikanske politiks mål som "en overholdelse af 1954 aftalerne, som garanterede Sydvietsnams uafhængighed" eftersom Geneveaftalerne overhovedet ikke nævner Sydvietnam, men i virkeligheden fastsætter en nøje tidstabel for genforeningen af den nordlige og den sydlige del af Vietnam. Tilsvarende eksempler opremses her i rapporten f.eks. forholdet til Diem, valget i Sydvietnam, Nordvietnamesisk infiltration, den amerikanske hvidbog osv. Efterhånden som bøger om krigen i Vietnam voksede i antal, og flere og flere mennesker lærte om krigen udvikling, fra en vaklende slutning på krigen i Indokina, hvor USA åbent havde støttet den franske kolonialisme, - jo flere brikker der faldt på plads jo flere amerikanske borgere kom modstræbende til den slutning, at deres regering ikke havde råd til at fortælle sandheden om dens virkelige mål i Vietnam.

VI KAN MED SIKKERHED SIGE, AT NU ER DET ENESTE EFFEKTIVE MODTRÆK MOD

## BITTERHEDEN, DER KUN KAN FØRE TIL VOLDELIGE HANDLINGER, AT AFSLUTTE KRIGEN I VIETNAM.

Selv begrebet imperialism, der engang var de venstreorienteredes ejendom, er accepteret af "højre" som er rigtig karakteristisk af USA's optræden. Det er vanskeligt at benægte, at vi er blevet verdens største kontrarevolutionære magt, der er forberedt på, som Rusk udtrykte det, at gribe ind overalt med eller uden aftaler.... Den meget løse definition af begrebet "aggression", der blev brugt til at retfærdiggøre invasionen i Santo Domingo, blev af mange observatorer udlagt på den måde, at USA ikke ville lade sig hindre af nogen legale bånd fra med magt at gennemtrumfe sin vilje i andre nationer for at undgå indenrigspolitiske ændringer i disse. De samme iagttagere har udlagt dette som en politik, der konstant er blevet brugt i form af økonomiske og militære støtteordninger til fascistiske stater, kontrarevolutionære træningsprogrammer og infiltration i andre landes regeringer som f.eks. den succesrige placering af CIA-agenten Antonio Arguedas som boliviansk indenrigsminister.

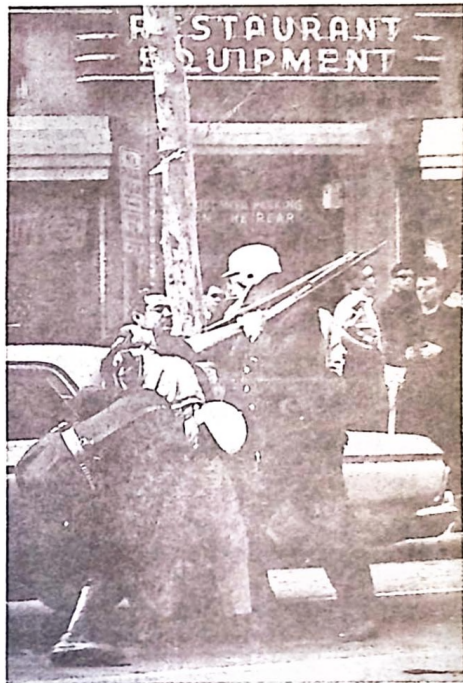
## POLITI - IDEOLOGI

Rapporten gennemgår en lang række eksempler på politibrutalitet og fastslår, at der intet nyt er i politiets brutalitet, det nye ligger udelukkende i at der tales og skrives om det.

Stillet ansigt til ansigt med den stigende modstand, når politiet skal udføre sit arbejde, har politiet naturligtvis forsøgt at forstå, hvorfor situationen er sådan. De svar man finder frem til udgør politiets ideologi. Den er aldrig udtrykt principielt, men på basis af de mange interview med betjente, som gruppen udførte, og efter et omhyggeligt studium af politiets egne tidsskrifter, har undersøgelsesgruppen fundet frem til en kraftigt underbygget teori om den menneskelige natur, der bedst kan karakteriseres som et "råddent æble". Under denne doktrin tillægges kriminalitet og ulydighed hovedsagelig onde men-

neskers bevidste hensigt. Menneskelig adfærd, der skyldes tidligere erfaring, kultur, samfund eller andre ydre faktorer, er selvforskyldt og er udført med fuldt overlæg.

Sociale faktorer som f.eks. fattigdom, racediskrimination, usle boligforhold o. lign. forekommer overhovedet ikke i analysen.



## KONKLUSION

De officielle forestillinger om opstande er blevet overført til forslag, der forsøger at kombinere en indskrænkning af den sociale spænding med en opfordring til at finde frem til en udviklingsstrategi for at undgå et åbent opgør. På overfladen ser denne kombination både fornuftig og gennemførlig ud. Den foregiver sympatisk lydhørhed overfor en løsning af klagepunkterne, og på samme tid viser den muligheden for at beskytte den lovlige orden gennem raffineret, afmålt og kontrol-

leret magtanvendelse. Efter omhyggelig overvejelse tror vi i midlertid, at det ville være meget uklogt af denne kommission at godtage denne kombination, for mens den ser fornuftig ud er den absolut uigennemførlig. Fordi gennemgribende sociale reformer er nødvendige og fordi kommissionen og samfundet kun har begrænsede kræfter. Raffineret våbenanvendelse hører ingen steder hjemme i denne rapport.

Vort undersøgelsesmateriale forudsiger en stigning i arrestationerne for at opretholde samfundskontrollen - en afledning af kræfterne hen imod en skærpet samfundskontrol og bort fra afhjælpningen af de sociale klagepunkter ---- det er ikke blot dyrere, men udelukkende et forsvar af det bestående, idet skærpselsen af samfundskontrollen vil blive hovedfaktoren til at skabe ny vold. Det endelige resultat af kontrollen vil ikke i det lange løb kunne kanalisere de kollektive udbrud ind i mere venlige baner. Resultatet vil blive det stik modsatte. Netop fordi de fundamentale problemer ikke berøres, vil de fjendtlige kræfter dvs. demonstrationer på den ene side og volds handlinger og arrestationer på den anden side for at opretholde kontrol over udviklingen vokse. Samtidig vil "samfundets" eskalering af behovet for fuld kontrol fjerne sig fra såvel de demokratiske værdier som samfundets "orden". Lidt efter lidt bevæger vi os hen imod et samfund på bajonetter, som, selv om det ikke åbenlyst er totalitært, ikke længere kan siges at støtte sig på de regeredes vilje.

Sammen drag af Skolnick-rapporten v/ Knud Jensen.

## Jørgen Høyer i Holland.

Jørgen Høyers fabrikker, der bl.a. producerede granatdele til USA's krigsmaskiner, har forlagt sin virksomhed til Holland efter at den danske regering måtte nedlægge forbud mod eksport af krigsmateriel til USA. Sagen bragtes frem i Folketinget efter at Vietnamkomiteerne i nogen tid havde samlet oplysninger om Høyer-fabrikkeres produktion. Vi har nu modtaget et brev fra det hollandske parlamentsmedlem Otto Boetes om Høyers fremfærd i Holland:

Vi har erfaret fra den hollandske avis "Trouw" 23. april 1969 at det danske foretagende Jørgen Høyer vil påbegynde fabrikation i det sydøstlige Holland (Zuid Limburg) dvs Ubach over Worms, nord for Heerlen.

En fabrik skal først bygges, man planlægger en industri med arbejde for 400 mennesker. Jørgen Høyer har allerede en lille fabrik i den del af Limburg, hvor 25 mænd producerer bombemateriel (granathylstre).

Den administrerende direktør for Jørgen Høyer udtaler, at fabrikken har en kontrakt med den amerikanske hær. En anden virksomhed i Holland oplyste, at de også havde været i kontakt med Jørgen Høyer, men at prisen for materialet var for lav til at de kunne producere det så Jørgen Høyer har besluttet at tage sagen i sin egen hånd i den ny fabrik i Ubach over Worms. Det er helt sikkert at produktionen er bestemt for Vietnam, skønt Jørgen Høyer også planlægger at producere for andre NATO-lande.

VIETNAMS KAMP ER VOR KAMP - VIS  
SOLIDARITET - SEND PENGE PÅ giro  
15 11 77 - 15 11 77 - 15 11 77 -

STØT VIETNAM-INDSAMLINGEN - BENYTT  
VEDLAGTE GIROKORT. GIRO 15 11 77.

# LAOS: DET ANDET VIETNAM

Med passende mellemrum kan vi læse i avisernes overskrifter, at USA optrapper bombningen i Laos. Derimod kan vi af gode grunde ikke læse, at den amerikanske aggression mod og intervention i Laos har ganske samme karakter af folkemord som den amerikanske aggression i Vietnam.

For at forstå karakteren af de amerikanske krigsforbrydelser i Laos er et vist kendskab til den historiske baggrund nødvendig. I slutningen af 1945 proklameredes Vietnams, Kambodias, Indonesiens og Laos' uafhængighed. I begyndelsen bliver disse landes historie en historie om en væbnet kamp mod de tidligere koloniseret, der desperat klynger sig til deres "kolonier" og mod den amerikanske imperialisme, der afløser dem.

I august 1950 skaber prins Souphanouvong Pathet-Lao (lao-folkets land) som tre måneder senere igangsætter store offensiver i den nordlige del af landet og truer Louang Prabang, der er sæde for den "lovlige" pro-amerikanske regering under ledelse af Souvanna Phouma. Efter Genevekonferencen i 1954 bliver også Laos delt i to områder. Pathet-Lao grupperer sig i de nordlige provinser, men kan ikke skabe en uafhængig stat som Den Demokratiske Republik Vietnam, fordi man mangler de fornødne sociale og økonomiske ressourcer.

Under Geneve-konferencen finder der gentagne forsøg sted på at forene centralstyret i Louang Prabang og Pathet-Lao, der i 1955 bliver til Neo Lao Hak Sat (Laos' patriotiske front), og hvis aktive element er arbejderpartiet.

I november 1957 opretter Souvanna Phouma og Souphanouvong en koalitionsregering på neutral basis, men året efter bliver den opløst på grund af Den Patriotiske Fronts overvældende valgsejr, og Souphanouvong bliver arresteret. Hans hær genopretter sin selvstændighed og sine baser i den nordlige del af landet.

Samtidig favoriserer amerikanerne et militærkup, der opretter et diktatur i stil med Diems i Sydvietnam. Souphanouvongs tropper iværksætter i 1961 en sejrrig offensiv, der fører til overenskomsten på Lerkrukkesletten, hvor fronten går ind på at deltage i en national samlingsregering. Denne bliver imidlertid styrtet i 1964 af en flok højreorienterede generaler. Siden dette tidspunkt har Den Patriotiske Fronts tropper befriet 2/3 af landet og halvdelen af befolkningen, stærke bånd er blevet knyttet til Vietnams kæmpende folk, og USA har været nødt til at udstrække sin specialkrig til Laos og indrullere amerikanske "rådgivere" i Vientianes marionethær.

Amerikanske kilder regner med, at "tys-tys"-krigen i Laos koster en milliard dollars om året. USA sender patruljer ind i Laos hver dag i hold på fem til ti marineinfanterister fra Special Forces. Disse patruljer drager enten afsted til fods eller føres af helikoptere så langt som tre miles ind i Laos.



Kortet viser det befriede Laos (hvidt område) og det USA-kontrollerede LAOS (sort område).

Disse tropper og de "Grønne Baretter" medfører forsyninger til fem dage, men trækker sig som reglen ud efter to dages forløb. USA's forsvarsminister Melvin Laird bekræftede under sit besøg i Saigon i begyndelsen af marts, at USA-tropper er trængt ind i Laos. Han påstod, at dette skete for at beskytte andre USA-tropper!

Fra flyvebaser i Thailand og fra hangarskibe i Tonkinbugten lader USA 400 maskiner OM DAGEN sende en regn af bomber, raketter og napalm ned over de befriede områder i Laos, ødelægger store landområder ved at sprede livsfarlige kemikalier fra luften og anvender deres mest avancerede elektroniske udstyr til at opspore den patriotiske frontsbaser. I forhold til de enorme ressourcer, amerikanerne råder over, er de militære resultater af deres aggression nedslående for dem. Specialister fra den amerikanske regering har regnet ud, at kun 17% af den Patriotiske Fronts materiel bliver ødelagt af bombningen, - og dette

tal er sikkert ikke nogen undervurdering af de amerikanske aggressors indsats! Virkningen af den amerikanske terror mod civilbefolkningen er derimod langt alvorligere og antager ligesom i Vietnam karakter af et regulært folkemord.

Men også amerikanernes tab er store. Den 22. januar nedskød Den Patriotiske Front flyvemaskine nr. 1.000, siden USA i 1964 indledte deres terrorbombning af laotisk territorium. Ifølge amerikanske kilder er 100 maskiner blevet skudt ned alene siden november 1968!

Den udvidede aggression mod Laos kan dog ikke forhindre den laotiske befrielsesbevægelses fremgang. Da Fronten den 18. januar fejrede sin 20 års dag, kunne den se tilbage på 1968 som de store sejres år. Folket og befrielseshæren deltog i 1.560 slag og gjorde mere end 20.000 fjender ukampdygtige, deriblandt mange "rædgivere" fra USA og dets marionetregimer. Man erobrede 6.300 våben, lige fra geværer



Massedemonstration i Laos. Demonstranterne bærer et billede af

prins Souphanouvong, formand for Neo Lao Hak Sat's centralkomite.

til artilleri, ødelagde 72 militære køretøjer og sankede 44 mindre farløjer og motorbåde fra fjendens marine. 170 flyvemaskiner blev skudt ned eller ødelagt på flyvepladserne, og mange broer, magasiner, flyvepladser, radarstationer og artilleristillinger blev ødelagt.

Mellem den 3. og 10. januar udslettede Den Patriotiske Fronts væbnede styrker ialt 150 fjender i Pa Thi, Hua Mouong og Mouong Son. I provinsen Udomsay uskadeliggjordes 212 fjender og 16 byer blev befriet. I hele januar måned foregik der kamp i ovennævnte provins og Phu Namberger rensedes for "banditter". I provinsen Saravane blev en flyveplads beskydt med granatkastere, og en maskine og flere hangarbygninger blev beskadiget. I samme provins udslettetes 170 fjender under et otte dage langt slag i januar. Den 15. januar lykkedes det Pathet Lao at sprænge de reaktionære laotiske hærss største ammunitionssdepot i luften. Mere end 2.000 tons ammunition blev derved ødelagt.

Men en national befrielse vindes ikke blot ved militære sejre, men også ved en sideløbende økonomisk og social genrejsning. I de befriede områder er landbruget blevet intensiveret, så man nu mange steder kan høste to afgrøder om året i stedet for tidligere kun en. Skolevæsenet er blevet udviklet, så 36.000 børn nu går i skole mod 6.000 i hele Laos i 1945. De befriede områder administreres af Neo Lao Hak Sat, der på sin tredje landskongres i 1968 vedtog at "arbejde på at skabe et nationalt, folkeligt og demokratisk styre, der tjener folkets interesser" og "udslette alle former for infiltration og udbytning fra de imperialistiske monopolars side, ødelægge de sidste spor af det feudale regime og opmuntre til en nedsættelse af forpagtningsafgifterne".

Den 9. april udsendte centralkomiteen for Neo Lao Hak Sat følgende erklæring i Pathet-Lao's radio: "Den amerikanske regering bør for det første med øjeblikkelig varsel standse alle bombardementer og en-

hver anden aktivitet fra luften over den befriede zone i Laos for at skabe de betingelser, der vil sætte Laos' folk i stand til at afgøre deres lands problemer ved forhandlinger og uden amerikansk indblanding." Erklæringen understregede, - ved at henholde sig til artikler, der har været fremme i den amerikanske presse, - at de amerikanske bombardementer i Laos nu overstiger "højdepunktet af den nylige ødelæggelseskrig mod Den Demokratiske Republik Vietnam" og at de dirigeres af "et amerikansk hovedkvarter, der er blevet etableret på Thailands område". "For at løse det laotiske problem på en rationel og gennemgribende måde, bør de amerikanske regering opføre med sin intervention i Laos under enhver form, omhyggeligt respektere Geneveaftalerne fra 1962, omhyggeligt respektere Laos' suverænitet, uafhængighed, neutralitet og territoriale integritet og lade Laos' folk selv løse deres indre problemer på basis af Geneve-aftalerne og i overensstemmelse med de nuværende realiteter i Laos."

---

## NYT FORLAG

Det privat-ejede DEMOS forlag er ophørt og et nyt FORLAGET DEMOS A/S med tilknytning til Vietnam-komiteerne er under stiftelse. Forløbig er de danske rettigheder for Eric Hobsbawm, The Age of Revolution og Harry Magdoff, The Age of Imperialism erhvervet. Bøgerne udkommer i den kommende bogsæson. Bøgerne kan af Vietnam-Solidaritets læsere erhverves til fordelagtige subscriptionspriser. Udover udgivelse af anti-imperialistisk litteratur på dansk importerer forlaget en række udenlandske bøger og tidsskrifter og videresælger dem til fordelagtige priser. Kunne nogle af vore læsere tænke sig at være med i forlaget, som aktionærer eller som uønnede medarbejdere - så lad os høre. Katalog og oplysninger om subscription tilsendes gratis ved henvendelse til Forlaget DEMOS, Hjulmagerstien 14, 2300 S.



**HÀ-NỘI**  
CHÀO  
MỪNG  
**HUẾ-SÀI-GÒN**

**MÙA XUÂN CHIẾN CÔNG**

# De Danske Vietnamkomiteers Forskergrupper.

I løbet af efteråret og vinteren blev der nedsat en række grupper, der fremskaffer baggrundsstof til belysning af det imperialistiske system og Danmarks placering heri. For øjeblikket undersøges forskellige sider af den amerikanske indflydelse i Danmark, den danske statsmagt, dansk "indsats" i visse u-lande, sider af NATO-problematikken, ABC-krigsførelse og den amerikanske counter-insurgency-forskning og riot-control (metoder til at slå opstande ned). Der er mange flere oplagte emner for nærmere undersøgelse og vi bestræber os fortsat på at sætte igang og koordinere. Af erfaring ved vi, at mange ligger inde med stof og besidder viden om i hvert fald sider af problematiken. Disse og andre interesserede opfor-

drer vi til at kontakte forskergrupperne og høre nærmere gennem Sven Agger, Hulkærvej 11, Søborg. Visse ting har allerede været offentliggjort i Vietnam-Solidaritet og Politisk Revy. I næste nummer af Vietnam-Solidaritet offentliggøres en længere artikel om den amerikanske ABC-krigsførelse. Men størstedelen af stoffet vil blive udgivet i bogform til efteråret eller vinter. Det undertrykkelses- og afhængighedssystem, vi kæmper imod, kan synes overmægtigt med dets millionbudgetter og hærskarer af videnskabsmænd og soldater. Men det har vist sine svagheder - for man kan godt arbejde for IBM eller ESSO om dagen og stille sin viden og indsigt til rådighed om aftenen.

## SEJRSFEST FOR DIEN BIEN PHU.

Det næste store møde afholdt Vietnamkomiteerne den 10. maj på 15 årsdagen for vietnamesernes sejr over franskmændene ved Dien Bien Phu. Dette møde holdtes ligeledes i Grundtvigshuset for en stopfuld sal. FNL's repræsentant i Stockholm Tran Van Hue var til stede og forsikrede, at vietnameserne var rede til at kæmpe indtil amerikanerne havde forladt landet. Han beskrev livet i Vietnam, folkets brændende ønske om fred til at genopbygge deres land, om fred til at udvikle det kulturelle liv, til at genopbygge industrien, men forsikrede Tran Van Hue, den eneste

mulige fred er freden i et frit og uafhængigt Vietnam. Den svenske forfatterinde Sara Lidman læste et kapitel af sin nyeste bog - et brændende forsvar for den tredje verdens undertrykte og deres ret og pligt til at kæmpe med våben i hånd for deres frihed. Skuespillere fra FIOI-teatret læste uddrag af Peter Weis bog om det kulturelle liv i Nordvietnam, og en smuk vietnamesisk farvefilm viste, hvordan Vietnam midt i kampen stadig udvikler kunsten, som er blevet hele folkets eje. Tran Van Hue fik overrakt 10.000 kr. og 1.000 underskrifter på solidaritetstelegrammet.

## TRAN VAN HUE i en samtale med vietnamaktivister den 11/5!

"I mange områder må vi bo under jorden i ordets bogstavelige forstand. Vi mangler ilt og sollys. Der er forfærdeligt fugtigt i de underjordiske gange. Der er i Vietnam mange børn i treårsalderen, som aldrig har set sollys, fordi deres mødre ikke tør tage dem op om dagen. Og selv om natten kastes der bomber. Skolebørnene får deres syn

ødelagt ved at læse ved petroleumslamper. Ovenpå er der masser af sol. Men vi lever dog stadig - og kæmper. Jeg vil ikke belejre jer med vore lidelser, men jeg vil gerne understrege at vore kvinder er meget modige, på samme tid som de er bønder og mødre, er de ansvarlige for beskyttelsen af deres landsbyer og deltager i guerillaen."

# SITUATIONEN I SYDVIETNAM.

Mens der forhandles i Paris udvider USA stadig sin krigsførsel i Sydvietnam. Tet-offensiven tilføjer amerikanerne nye store nederlag. Overalt rykker FNL's angreb nærmere de USA-baserne og nærmere Saigon. USA forsøger nu at drage de sydvietnamesiske marionettropper mere ind i krigen og er gået igang med at forsyne dem med ny militær udrustning. På denne måde søger de at "vietnamisere" krigen, og måske vende tilbage til den situation der bestod for 5 år siden. Det er på denne baggrund man må se USA's krav om "gensidige tilbagetrækninger", idet de på denne måde søger at undgå en fuldstændig og betingelsesløs tilbagetrækning af de amerikanske tropper.

USA har kraftigt udvidet sine terrorbombardementer over de befriede områder i sydvietnam. De benytter B-52 bombemaskiner til den såkaldte "tæppebombningsteknik". Maskinerne flyver i stor højde og nedkaster deres bomber over store områder, som de ved er befriet. Man benytter foruden bomber også napalm og kemiske midler til denne nye teknik. Man bomber et område, så det lægges helt øde, men har ikke noget bestemt mål. Denne metode tjener intet andet formål end at terrorisere befolkningen i Sydvietnam. Associated Press oplyser, at 300 B-52 gigantfly på to uger har nedkastet bomber til en værdi af 18 millioner dollars, mens der ikke er givet nogen oplysning om de anrettede skader. En af grundene til kommandoens tavshed er ifølge AP "det minimale (militære, red.) resultat af disse bombninger i forhold til det, de koster, og den uheldige indflydelse dette ville have på den offentlige mening."

På trods af de amerikanske terrorbombardementer foregår der et intensivt opbygningsarbejde i de befriede områder. Der er nu valgt mere end 1.000 revolutionære folkekomiteer og folkeråd, der fungerer i Sydvietnams kommuner, distrikter, provinser og byer, hvor de har overtaget hele administrationen.

Disse folkevalgte revolutionsråd har helt naturligt som første opgave at "udvikle de væbnede styrker og selvforsvaret". Men samtidig sørger de for, at der bygges skoler, hospitaler og fødeklinikker, og at produktionen stiger. I Nam-Bo provinsen har folkerådene således åbnet 1.000 nye klasser siden valget og elevantallet har kunnet udvides med 32.000. 13 provinser administreres helt af de folkevalgte revolutionsråd.

VIETNAM-SOLIDARITET, månedlig organ for VIETNAM-INDSAMLINGEN og DE DANSKE VIETNAMKOMITEER.

Redigeres af et udvalg. Ansv: Otto Sand, Pr. Jørgensgade 12A, N.

Bestillinger af Vietnam-Solidaritets rettes til:  
De Danske Vietnamkomiteer  
Schacksgade 8 kld. Kbh V.

De Danske Vietnamkomiteers kontor SCHACKSGADE 8 kld. Kbh. V har åbent TIRSDAG og FREDAG kl 16-18. På kontoret kan afhentes materiale om Vietnam, der kan købes plakater og andre ting fra Vietnam og indhentes oplysninger om komiteernes arbejde.

Kommunehospitalets Vietnamkomite har tilsluttet sig Vietnam-Indsamlingen og overgivet 850 kr til denne. KH's Vietnamkomite blev startet i okt. 1966 og har ialt indsamlet knapt 5.000 kr. Hidtil er pengene sendt direkte til Vietnams repræsentanter i Prag, men fremover vil de indgå i Vietnam-Indsamlingen.

FNL - FLAG OVER KØBENHAVN.

I anledning af 15. årsdagen for Dien Bien Phu højeste vietnamaktivister fra Komiteerne FLN-faner på 15 offentlige flagstænger i København.

